

Als verwoed zeezeiler kocht hij in 2003 een Linssen Grand Sturdy 470 AC. Inmiddels heeft hij al menig vaartocht erop zitten. De mooiste tocht was toch wel in de zomer van 2010, over de Middellandse en de Ligurische Zee. Een afwisselende tocht: snijdend door het strakke blauwe water, maar ook botsend tegen de woeste golven tijdens de mistral. Henk Los, president van Sobina bv, en zijn echtgenote Sobien uit Leende genieten met volle teugen.

“Westkust van Corsica blijft verraderlijk”

Oud-zeezeiler Henk Los verknocht aan stoere Linssen Grand Sturdy 470 AC

TEKST GABI DE GRAAF; FOTO'S HENK LOS

Sinds jaar en dag vertoeft Henk Los veel op het water. Als kleinzoon van een reder in de binnen- en kustvaart voer hij in vakanties vaak met opa mee. Later was Henk in zijn vrije tijd meestal op zijn zeilboot te vinden. *“We hebben veel grote tochten gemaakt, naar onder meer de Oostzee, de Golf van Biskaje en langs Engeland. Echter, toen we merkten dat we*

“...Bijchrift...”

steeds meer op de motor gingen varen - dat was toch makkelijker - hebben wij de zeilboot vaarwel gezegd. Zeilen blijft immers fysiek zwaar werk.”

Maar wat nu? *“Ik heb mijn oor te luisteren gelegd bij een kennis. Hij kende in Nederland maar één soort schip dat voor een oud-zeiler de moeite waard zou zijn. Dat was een ‘Linssen’.”*

De kennis heeft gelijk gehad. Het echtpaar Los viel meteen voor de robuuste stalen jachten van Linssen Yachts. *“Oud-zeilers willen een stoer schip dat aanspreekt”,* zegt Henk. *“En geen strijkijzer!”*, voegt hij er vervolgens lachend aan toe. Op 31 augustus 2003 werd de Grand Sturdy 470 gedoopt en kreeg zij de naam MATHILDA mee. *“Vernoemd naar mijn moeder. Een dappere vrouw, die in haar leven veel te verduren heeft gehad”,* zegt Henk weemoedig.

In eerste instantie waren Henk en Sobien wel wat huiverig voor de overgang van hun zeilschip, een polyester Nautor's

Swan 40, naar een stalen Grand Sturdy. Huiverig voor het vele onderhoud en roestvorming. *“Echter, een Linssen Yacht is ontzettend goed geprepareerd. Kan jaren mee, zonder dat je er omkijken naar hebt. Ondanks de enorme belasting van het zout.”* Onze thuishaven is Beaucaire, in de Franse Provence. Het ligt een dag varen van de haven Port Napoléon bij Port-Saint-Louis-du-Rhône. Port Napoléon is een goede werf, waar we bijna elk jaar een weekje verblijven om het onderwaterschip te behandelen. En het is tevens een uniek vertrekpunt voor een cruise over de Middellandse Zee.

Petit Rhône

Zoals gezegd: de thuishaven van Henks Grand Sturdy MATHILDA is Beaucaire. Dit is dus ook vertrekpunt van de enerverende reis van Henk Los en zijn echtgenote Sobien, durend van 28 juni tot 22 augustus 2010. De eerste bestemming is de haven Port Napoléon. Henk en Sobien varen via het kanaal du Rhône à Sète naar Le Petit Rhône, en vervolgens naar de Rhône zelf. Omdat de monding van de Rhône onbevaarbaar is, varen zij via de sluis in Port Saint Louis naar Port Napoléon, dat aan de Golfe de Fos ligt. *“Alsof we weer thuis zijn”,* schrijft Henk in zijn logboek. Na een dag met klusjes vertrekt het echtpaar Los naar Bandol, circa 45 mijl varen. Het wordt een heel kalm tochtje met weinig wind. Bandol is gelegen aan een hele rustige baai, die dankzij de glooiende heuvels beschermt ligt. Hier aangekomen krijgt het echtpaar Los een plekje aan de boulevard. *“Heel gezellig.”* Zeker omdat, volgens Henk, in Bandol de beste rosé uit de Provence te vinden is.

Het eiland Porquerolles

Ondanks de overheerlijke rosé is het de volgende dag weer vroeg op, want de schipper vertrekt naar Porquerolles, het grootste eiland binnen de archipel van Hyères. *“Een prachtig eiland; het lijkt één groot natuurreservaat”,* vertelt Henk lyrisch. *“Indrukwekkende rotskust, fjordachtig met veel inhammen, maar ook prachtige stranden, een mooie botanische tuin met prachtige palmen en een klein dorpje met dezelfde naam als het eiland. Ja, ik kan het iedereen aanraden hier eens naartoe te*

varen.” Het blijkt een populair eiland te zijn, want de haven is vol en de Grand Sturdy moet in eerste instantie voor anker liggen. Uiteindelijk vinden ze toch een goed plekje. Vijf luie dagen volgen. Heerlijk genieten van eenzame strandwandelingen en lekker zwemmen aan de Plage d’Argent met zilverwit zand. Ook worden er kleine klusjes aangepakt. Los schrijft in zijn logboek: *“Veel klusjes gedaan: nieuw snoertje aan schemerlamp, nieuwe leuning aan de gangway en de fenders gerepareerd en opgepompt.”* Na vijf heerlijke dagen op Porquerolles gaat het echtpaar richting Fréjus, waar ze een plaatsje voor twee nachten hebben gereserveerd. Het worden er uiteindelijk zes, omdat Henk voor zijn internetverbinding moet wachten op een nieuwe usb-stick, die vanuit Nederland is opgestuurd. De vorige was kapot. *“Ha ha, zou twee dagen duren, zou dinsdag 6 juni of woensdag 7 juni in Fréjus zijn, was er pas maandag 12 juni.”* De Romeinse stad Fréjus heeft een voormalige militaire haven, vanwaar je uitkijkt over de rijke alluviale vlakten die het Esterel van het Maures-massief scheiden. De stad kent een rijk historisch en architectonisch erfgoed en staat bekend om zijn kunst en cultuur. *“Kortom, een kleine week in Fréjus was geen straf.”* zegt Henk. *“Vijf minuten van het strand, een perfecte accommodatie en heel aardig havenpersoneel. Daarbij was een ligplaats in de haven relatief goedkoop, 70 euro per nacht.”*

Paradijs Monaco

De planning is om vervolgens naar Saint-Laurant-de-Var te varen, maar de schipper kan geen bevestiging krijgen voor een plaatsje. Verder zoeken dus. Hij vindt een plek in een haven vlakbij Monaco, in Cap d’Ail. *“Spotgoedkoop”,* zegt Henk cynisch, *“150 euro per nacht. Tja, dit goedkope paradijs lieten we ons niet ontnemen.”* Omdat een van de dochters van het echtpaar Los in Monaco werkt, kon daar natuurlijk niet zomaar aan voorbij gevaren worden. Na de jetset in het bloedhete Monaco te hebben bekeken, gaat de tocht verder richting het Italiaanse Finale Ligure aan de Bloemenriviera. *“Velen hebben bij de naam Bloemenriviera een idyllisch plaatje voor zich. Dat valt echter tegen, hoor. De vele bloemkassen ont-sieren juist de kust.”* De haven in Finale Ligure is erg klein. *“Maar door op een van de vorige tochten overtuigend vol te houden, ben ik er toch in gekomen. Hier raakten we bevriend met de havenmeesters Fabio en Antonio”,* vertelt Henk enthousiast. *“Steeds als ik naar Finale Ligure wil, kan ik hen één dag van tevoren bellen, dan regelen zij een plekje.”* In verband met de lengte van MATHILDA liggen we tussen de vissers, met wie we inmiddels vriendschap hebben gesloten. Zij tonen hun gastvrijheid door ons te verrassen met wijn, cake en andere lekkere hapjes.

Na een warm afscheid van Fabio, Antonio en de vissers vertrekken Henk en Sobien naar San Lorenzo. Daar zullen hun dochter Cathelijne met haar partner en de kinderen hen vergezellen met het zeilschip de LUCKY SWAN, het vorige schip van het echtpaar Los. In San Lorenzo helpt Henk de Swan vaarklaar te maken, en woensdagnacht vertrekt de familie richting Calvi op Corsica, een tocht van 95 mijl. Aanvankelijk is er weinig wind, maar dat trekt later aan tot 4 Beaufort. *“Een heel bijzondere tocht, waarbij zelfs een walvis vlak langs onze boot scheerde. Prachtige fonteinen blies hij uit. Een reusachtig beest, dus Sobien heeft snel van hem afgestuurd en de snelheid verhoogd, want als zo’n walvis je raakt...”*, memoreert Henk Los. *“Wat een belevenis!”* Niet alleen walvissen, ook dolfijnen en tonijnen zijn daar in overvloed te zien. *“Soms zie je tonijnsscholen van twintig tot dertig stuks door het water springen.”* Bij aankomst in Calvi is er helaas geen plaats meer in de haven. Wel zijn er veel moorings om het schip aan vast te maken. Maar er is een stevige mistralwind op komst en dan is een verblijf aan een mooring geen genoegen. De familie besluit dan ook de volgende morgen meteen te vertrekken naar Macinaggio.

Stevige mistral

De mistral trekt flink van leer. De zee is ruw en de LUCKY SWAN, die ook nog een dinghy sleept, schiet niet erg op. De Grand Sturdy met stabilisatoren heeft geen enkel probleem en beukt dwars door de golven heen. Besloten wordt om maar naar Saint-Florent te varen, want Macinaggio is met nog ruim 40 mijl te gaan toch te ver weg. Echter, de havenmeester van Saint-Florent geeft geen garantie voor een

plaats. Wat nu? De familie is bijna bij de noordpunt van Corsica, en de zee beukt op de rotsachtige westkust. Aan de andere kant van Corsica zal het rustiger zijn. Henk roept Port l’Ile Rousse op, dat ze zojuist gepasseerd zijn. *“Een kleine haven, maar je weet maar nooit”*, zegt Henk. *“Surprise,*

“...Een heel bijzondere tocht, waarbij zelfs een walvis vlak langs onze boot scheerde...”

surprise. We mochten komen.” De LUCKY SWAN gaat aan de steiger van de brandstofpomp, de MATHILDA aan de pier aan de buitenkant. *“En wat een toevalstreffer, het bleek een leuk plaatsje met een mooie baai, ideaal om met de kleine Optimist te zeilen.”*

Enkele onrustige nachten volgen. De wind is stormachtig, 7 tot 8 Beaufort. *“Blijven liggen dan maar en kijken wat het*

“...windkracht van 6 tot 7 Beaufort en onweer all over the place...”

wordt”, legt Henk uit. “De westkust van Corsica blijft verraderlijk.” Gelukkig mogen de boten een paar dagen blijven liggen, al kon dat niet zonder slag of stoot. De pompbaas Francis verzoekt de familie namelijk wel om als wederdienst naar een speciaal restaurant te gaan. Als ze daar zijn naam noemen, krijgen ze een gratis aperitief... en mogen ze nog een nachtje blijven. “Nou, het restaurant was een goede opdracht van Francis. Heerlijk eten en een perfecte vino bianco.”

Onstuimig Corsica

Maandag 26 juli is de wind gaan liggen. Dus maakt de familie Los zich klaar voor vertrek naar Macinaggio. Echter, in de loop van de dag trekt de wind weer aan tot 5 of 6 Beaufort. Net nu ze bij de kop van Corsica zijn. “Zout, zout en nog eens zout”, schrijft Henk Los in zijn logboek. “We moesten Cap Corse ronden, geen pretje.” De Grand Sturdy stuwt wel goed vooruit, maar de Swan blijft achter. Eenmaal in Macinaggio aangekomen, moet er eerst gewerkt worden. “Het schip ontdoen van het vele zout. Dit lukte helaas niet op één middag, dus moesten we ook de volgende morgen doorgaan met schoonmaken.”

Gelukkig is het de volgende dag prachtig weer. Dus als MATHILDA uiteindelijk weer ligt te blinken in de zon, vertrekt de familie Los naar het eiland Capraia. “Een prachtige plek met een leuk stadje.” In de haven is geen plaats, maar niet getreurd; buiten de haven, en heel beschut, ligt een hele rij moorings. De havenmeester vaart rond om te helpen met afmeren, en de boten worden voor en achter met lijnen vastgelegd. Langzaam lopen alle moorings vol. Alle schepen hebben dinghy's en er wordt veel gezwommen. “Wij ook, heerlijk, zo van het zwemplateau de plomp in. We besloten daarom ook tot de volgende dag te blijven”, vertelt Henk. “Het

werd een lekkere luie dag; zwemmen, zeilen en 's avond pizza eten aan de wal.”

Lees het vervolg van deze bijzondere reis “Westkust van Corsica blijft verraderlijk” met vele extra's online (www.linssenyachts.com/sp).

Wilt u meer informatie over deze reis, dan brengen wij u graag in contact met de familie Los. Neem hiervoor contact op met info@linssenyachts.com.

Varen is voor Henk en Sobien Los uit Leende hun lust en hun leven. Al op zijn vijftiende kreeg Henk Los het watersportvirus te pakken met zijn eerste zeilbootje. Toen hij in 1954 zijn huidige echtgenote Sobien leerde kennen, werd zij direct geconfronteerd met Henks hartstocht voor zeilen. Gelukkig ging Sobien graag mee het water op, en een jaar later kochten ze samen hun eerste zeilboot; een houten BM-er. Later raakten ook hun drie dochters besmet met het zeilvirus. Zij kregen het dan ook met de paplepel ingegoten. Hun oudste dochter voer zelfs nog in de reiswieg mee op de 'open' BM-er. Mettertijd werd een kajuitboot gekocht. Alle daaropvolgende vakanties zat de familie Los op het water. Zo verkenden zij onder meer de Noordzee, de Oostzee, het Kanaal en de Golf van Biskaje. Ruim drie jaar geleden stapten Henk en Sobien Los over naar een motorjacht; de Linssen Sturdy 470 AC. De Méditerranée is nu hun thuis, waar ze volop genieten van het weer en hun Linssen Yacht.

